

ԱՐԵՎԵԼՔԻ ԳԻՇԵՐ

Լըռութիւնը կը սթագմէր ֆաղափին փակ
աչուրներն .

Մինարէներն երազուն ու պալատներն
անխօսուէկ

Կը թըւէին ֆըմանալ՝ խաղաղ՝ նիրհով
մ'հեղգանուշ .

Անըրջաժայլ կը յածէր սիւքը ջուրին վրայ
անդորր :

Նըւաղ կանթեղն Հերոյի, սիրաբուխ ֆաղցըր
նըշան ,

Մեզ հեռուէն կը կանչէր՝ իջեցնելով կոպն
իր վար .

Կաղամալսի մինչ ծառերն, աղօթքի մէջ
ընկըղմած ,

Կը կարդային լուսավառ համարները երկընթին :

Մարսըռացող նոնքուն մէջէն գեփիւռն ողբագին
կը փըսփըսար խորհուրդով լեցուն կոշեր , եւ

իրենց
Մահիճներուն մէջ լըռիկ , մեռելները, արթընցած ,
Պարին համար կ'ըսանային աչքերն իրենց

գարմացկոտ :

Ու նիրվանեան մինչ համգիստ մը կուտար ծովն
աչքերուս ,

Նաւակն իմին երագիս , ներդաշնութեան թեւերով՝
Մեզ կը տանէր մեղկօրէն , այդ պահուն մէջ

անվայսեան ,

Դէպ Անուրջի ոստաններն ուր խորշեր կան
հրաժեշտի :

ԱՌ ՎՈՍՓՈՐ

Աչքիս առջեւն ես դուն միշտ, գեղապայծառ
ա՛վ վոսփոր ,

Ջինջ ջուրերովդ ծաւի, փըրփուրներովդ
ըսպիտակ ,

Անցեալին մէջ լուսավառ, այլ եւ ի՛նչքան
վրդովիչ ,

Կը տեսնեմ միշտ արեւէն ոսկեգոծուած հայելիդ :

Կը տեսնեմ փայլըդ շըքեղ , տարփաւորին պաշտելի ,
Քու մակոյկներդ թեթեւ , սիրոյ բոյներ հոգեթով ,
Որ կը սուրան դէպ ի վար , դէպ արեւը խոնարհող ,
Ու հողմերեր նոնիներդ աչքիս առջեւ կուգան
միշտ :

Եւ քանի որ հեռու եմ քու ափերէդ կայարարիչ
Ու չեմ՝ կրնար գալ քու մօտդ երջանկութեամբ
արբեմալ ,

Ա՛հ, թոյլ տուր որ իրիկուն մը խառնուիմ
գեփիւռին ,

Կամ առաւօտ մ'արեւու ճառագայթի մը փոխուիմ
Ու գամ ճակիդ փայփայեմ կարմրութիւնը

մեղմիկ
Եւ երեսըդ վարդերանց , մշկահոտ ու գարմացած :

Թարգմ. Ա. Զ .

ԱՐՄԷՆ ՏՕՐԵԱՆ